

FÖIA ENCICLOPEDIÄ LITERARÄ, ✦✦ APARE IN FIECARE LUNÄ DE DOUE-ORİ

Prețul abonamentului :

Pentru Austro-Ungaria 6 coróne

Pentru România și străinătate 8 franci

Inserate 1 cm. □ o dată 2 fil. de două-ori 3 fil.

PROPRIETAR ȘI EDITOR :

GEORGIU M. UNGUREAN

REDACTOR RESPONSABIL :

S. P. SIMONU.

Tot ce privesce föia sunt a se trimite la

Redacția și Administrația „Rev. Ilustrată“

Bistrița, strada Lemnelor 44.

Creștinism și Românism.

— Din Istoria civilizațiunii poporului român. —

(Urmare.)

Creștinismul și Românismul națiunei române dela Istru și Carpați, nu a fost singur în elementul său ; — el a fost în societate și atingere mediată și imediată cu alte elemente religioșe și mediat apoi prin acestea, cu elemente naționale și de rasă diverse : Creștinismul și Românismul națiunei daco-române dela *Istru și Carpați* — mai cu sémă, după trecerea și apunerea órdelor barbare și în timpii din urmă a *Evluii de mijloc* vine în societate și în atingere cu de o parte : *Grecismul* și *Slavismul*, ér de altă parte cu *Catolicismul*, *Calvinismul* sau *protestantismul* din Ardeal și Ungaria.

Creștinismul și Românismul poporului nostru, pre acelea timpuri trăia între două mari elemente, — unul în *răsărit* și unul în *apus* ! . . . Durere, că fiind religionalminte, Românul, legat răsăritului, nu puțină daună a avut în Românismul său, în aventarea la o stare mai bună de cultură și civilizațiune. Și éráși, dacă vrem se fim fideli scriitorii ai unei istorie pragmatice, trebuie se ne întrebăm, dacă fiind Românul legat, *religionalminte apusului*, ar fi avut mare tolos și avantajiiu cu privire la Românismul său și la aventarea sa, pre o tréptă de cultură în acésta patriă alătura cu alianța „*Trio Naționum*.“ E acésta o întrebare deschisă, fie-care póte se răspundă. Cea ce *însé e secur și scim cu toții este*, că Românismul legat răsăritului prin religiune, a decădut fórté tare, chiar în timpii mai dincóce, chiar în vremea, când începea a se ivi Aurora dimineții de desceptare din somnul cel de mórte, pentru tóte popórele Europei. Dacă, n'ar fi fost, poveste, de Românismul din Ardeal, și nu ar fi trăit acest Românism, ca se fie un Apostol pentru Românul *grecit* și *slăvit*, atunci România de astăzi cu 50 de ani ar fi mai înderept.

Dar se mergem în ordine !

Da odată cu trecerea Transilvaniei la casa habsburgică prin depártarea lui M. Apaffi II. Ia Viena, atât în provița religionară cât și politică a început a se ivi un *curinte nou*.

Acest curinte la a. 1848 apare pré față cu menirea scrisă pre frunte : *Jos cu feudalismul, jos cu sclavagiul consciinții !* . . . E bine, fructele libertății, carea a urmat feudalismului și jobăgiei le-am vedút — dar vedem și fructele *libertății consciinții*, carea a urmat sclavagiului. Cu adevérat vorbind, a fost prea matură și este și astăzi libertatea consciinții ; ea a degenerat astăzi în : *Inter confessionalitate* sau cu termin germán „*Confessionslos*“ ca și libertatea prea mare în libertinism și liberalism francma conic. —

Pre timpul anterior, Unirei Românilor cu Roma, trei elemente, se luptau unul cu altul : *Turcii*, *Nemții* și *Ungurii*. Turcii sunt bátuți cu multe greutăți de către Nemți, — rămân Ungurii și Nemții, — ei Ungurii se pun în alianță cu Nemții, după ce acestia iau scăpat din gura Turcului, și de poruncile Pașei de la Buda și de la Orade. Turcii în pacea de la *Carlovițiu* abdic de dreptul de protecțiune preste Ardeal. Cu acésta ocasiune se denumi, și *prima comisiune micstă*, pentru regularea confiniailor între Ardeal, Moldova și Muntenia. Revoluționariul Tökölyi, era la ordinea dălei. Cu mutarea cancelariei aulice transilvaniene în Viena, au căpătat și Româniți, ca *confesiune aci un secretar și un cancelist*. În Transilvania se începu acum așa numitul „*Guberniu*“ . . .

Am făcut acésta ajeptare în istoria politică a Transilvaniei ca se pricepem pentru ce o mulțime de *lesuiți* se rentórse în acest interval de timp éráși în Transilvania, acum când ajunseră Nemții adecă catolicismul de asupra față cu protestantismul, deși mai înainte s'a enunțat prin *Diploma leopoldină* emanată în a. 1622, cu ocuparea Belgradului prin *Ludovic de Baden*, — în pt : 3. că în Ardeal nu este iertat se vină alte caste de călugări catolici — afară de cei, ce erau deja. Și acum acesti călugări deprinși în politică, au și pretins ca articiii din *Compilate* și

Aprobate contra ordului iesuitic să se nulifice, deși *Diploma Leopoldină* în pt. 4 a confirmat Aprobatele și Compilatele?!¹

După devingerea lui Fr. Racoti prin gen. Rabutin și Br. Tige și prin urmare după ocuparea din nou a Ardealului, în a. 1709 Capitala țerei se mută din Alba-Iulia la Sibiu, unde guvernau generalii împărătești. — Acestea premitându-le, înțelegem prea ușor influința Iesuiților și a catolicilor în Ungaria și Tvania. Las, că mai înainte, cu începerea reformatiunii, și cu *Principiul reformatiunii*, când religiunea calvină era predominantă. și „*Fő Vallás*“ — catolicismul era în decădintă, Iesuiții au fost scoși din țără în mai multe rânduri! Preoții români erau datorii a solvi *Proprietarilor*, onorariul de *decimă* și erau invitați la unire cu calvinismul. Cei ce au trecut la Calvinism, se înțelege de sine, că au trecut la Maghiarism ca și cei ce au trecut la catolicism, cum a fost d. es. familia *Mailat* din satul *Comana*, districtul Făgărașului. După mărturia lui *Gr. Iosif Keményi cea mai mare parte a Magnaților țerei* sunt de origine, români, ai căror strămoși au trecut la catolicism sau calvinism. —

Era un timp acuma când era o luptă mai mult de simțeminte religioasă ca de simțeminte naționale, căci deși erau recunoscute numai 3 națiuni în Ardeal, totuși erau 4 religii, sau vorbind în termin *juridic civil*, cu „*drept de indigenat*“ și cari erau *catolica, lutherana, calviniana și unitara*, de unde esclama chiar un Ungur și dice că, trei Națiuni: Unguri, Săcui și Sași și patru religii sunt cele șapte (7) păcate ale Transilvaniei!

Religiunea a cincea (5) era religiunea poporului român, adecă *greco-orientala* sau *orientala* — fără drept juridic de indigenat și numai tolerată.

În această stare, sub atare zonă, în o așa lume era preacum, Creștinismul și Românișmul Românilor. — Dar se nu vă trecă din vedere a nu face la acest loc și o întrebare, că adecă nu s'a interesat nimenea de Român acum, a-l câștiga pentru sine?... Nu s'a nisuit nici o *castă religioasă*, antagoniste între sine, ca se-și mărescă numărul cu proseliți de la vre un neam de omeni și cu noi cathecumeni — dicem *castă religioasă* și nu națională, pentru ce, sciiți cu totii — căci era la ordine acum mai mult cultul ca sângele — cultul era națiunea. —

Cum am arătat, Germăni sau Casa austriacă era acum la putere, începând cu *Leopold* și când am șis casa austriacă, — am șis *catolicismul*, prin urmare catolicismul a și prins a politisa cu orientali — adecă cu Români, pre cari îi vedea de o parte că au fost și sunt invitați de protestanți la o unire cu ei, ér pre de altă parte că sunt un popor delăsat în scirea lui D-șeu, fără nici o emancipare politică, religioasă și culturală. Ei le dișeră: „*Veniți cu noi, la unire, vă vom da drepturi, vă vom da, Diploma Leopoldină, vă vom face omeni între omeni, cetățeni între cetățeni și nație între nații! Veniți cu noi la unire, că ne vom interesa de voi și nu vă vom lăsa perduți, vă vom face școle și biserici, vă vom face și croi Instituțiunii de cultură și de creștere, că iacă vouă răsăritul nu vă face nimic, nu vă are grigea, nu se interesază de voi — ér voi sunteți lăsați de capul vostru, fără știință, fără învățatură, fără școli și fără cultură!*“

Ôre drepte se fi fost acestea și pre acest timp așa se fi stat cu Creștinismul și Românișmul unui popor dintr-o Tisa și Tulgheșiu?

Se vedem mai întâiu, „*ce putere*“ a fost acel *răsărit* față cu sine însuși sêu cum am dice „*în se*“ et „*ex se!*“ și — *față de alții?*

Mohamed II. luând Constantinopolul, întră în biserica S-tei Sofie cu calul călare, derima *crucea* cea sântă de pre altar, și *Icôna Precestei (Hodegetria)* o derimă în bucați, simbolizând despicierea Creștinismului, din cele patru părți ale lumii. Capul lui Constantin IX se trimite prin Asia de arătare, pre cum a făcut mai înainte *Murat*, tatăl sêu cu capul precipitatului rege unguresc, *Vladislav*, care a cădut în lupta sângeră de la *Varna*. Istoricii susțin că la căderea funestă a Constantinopolului a contribuit mult și diferențele dogmatice între Greci și Latini. „*De cât se fim una cu Latini, mai bine ne imbarcăm pentru haremurile sultanului!*...“ Strigau călugării și călugărițele grecesci. Din neunirea Creștinilor au câștigat păgânii. Se afirmă, că pontificele roman — ar fi chiar oferit ajutor Grecilor, cari se nu-l fi primit și: că acest Pontifice de supărare cădu la pat, aușind de căderea cetății, și nu s'a mai sculat. —

De aci incolo, văi și amar de sôrtea Creștinilor orientali — și de puterea bisericeii orientale. De la căderea Constantinopolului, nu era permis, să se ridice vreo biserică, fără a depune în mâna Sultanului o sumă mare de bani. Patriarchul ecomenic se confirma prin sultanul, și acest Patriarch sta ca frunza pe apă. Ei, dar și aci la alegere de Patriarch da tonul punga cu galbini, turnați în sacul fără fund al *Marelui Vizir*.

E adevărat, că'n timpurile mai târșie Rușii veniră în ajutor cu arma, în contra Turcilor, dar ei făcêu acêta și din scop politic, cum a fost *Petru I* și *Catharina II* o femeie genială pre cum și principi *Witgenstein* și *Pahlen*. Și ce folos au mai avut și Românii din acêta invasiune muscălescă? Au avut atâta folos, că țera lor, satele și cetățile erau călcate de miș de ostași rusesci, și deveneau teatru de luptă — ma, au avut și acel folos, că cunoscând Rușii țera românească, li sau aprins pofta pentru dênșă... ca Judeilor pentru Chanaan și ca lui Tuhutum pentru Ardeal. Și cu tôte acestea, prin Ruși a câștigat România mult, dar numai în mod fatal și fără intențiunea lor.

Ba, încă Moldova și Muntenia deveniră sub Protectoratul Rusiei și a Inaltei Pôrte; etc. etc. Școlele române erau controlate, să se vadă nu cumva în ele se propun idei anti rusesci? — Persecutiunii de Boieri și Români — depunere de Episcopi ca p. es. depunerea Metropolitului *Beniamin*. Intorcându-ne la Grecii, — ei erau rîi și perfidi față de elementul român gr.-oriental. Nici odată Grecii nu sufereau școle românești; metropolitul *V. Lupul* suferă gône numai și numai pentru zelul sêu de a răspândi lumina între Români. În revoluțiunea de la 1848 chiar Patriarchul a destituit pre Metropolitul *Neofit*, pentru că a luat parte la aceea mișcare. În timpul ideii *pentru unirea Principatelor române*, Patriarchul Constantinopolitan amenința cu *anathemă*, pre Episcopatul din România, în cas, când ar adera la unire? Dar ce a mai făcut apoi Patriarchul din Constantinopol cu *Cuza I*, Domnul Principatelor române, când s'au luat Mănăstirile țerii din mâna călugărilor grecesci? Foc și pară! Și cine nu-și aduce aminte de lupta, ce a purtat Biserica din România în „*cestiunea mirului*“ acum numai de curând, la anul 1885?

Se mai perdem vremea apoi, lăudând și constituțiunea bisericeii bisantine?

Se mai perdem vremea apoi și cu descrierea de simoniș, jafuri, cărți de rugăciuni, pusê la omeni pe pept când mureau; ori cu împilări și depuneri de Episcopi români așa numai „*ad bene placitum*“ pr: și afurisenii din partea acestora asupra împilătorilor?!

„*Tantae molis erat romanam condere gentem!*“ Am putea dice că pre atât de greu era a o conserva! Lăsând la o parte asertiunea lui „*Rad Tempea*“ în privința literaturii bisericesci — de pre atunci — a poporului român, se cităm pre *Papiu Ilarian*: „*Acêstă unire a Românilor de preste Dunăre cu Roma sub Ioanișiu, — Șincăi ar fi dorit se fi ținut drept sent al naționalității Românilor contra Slavismului și mai cu sêmă a Grecismului*. A arăta la acest loc literatura greacă, ce a copleșit limba românească în acelea timpuri, ar însemna se compunem un studiu separat. Urmele acelei epoci funeste se ved și astăzi chiar până și în numele de botez — ori conume: *Papadopol, Calimach, Calistrat, Catargi, Dumitrachia — Mitrachii* Conachi (ospetar de la turcescul-„*Konak*.“ Ce e mai mult, întră atâta, copleșit Grecii elementul român, în cât Românul gr.-orientalul chiar aci la noi, își respunde: *Eu sum Grec!*“ — Și érași: „*La biserică la Grecii* — deși ei sunt Români, nu Grecii?!...“

Se mai vorbim și de conservatismul poporului român, — ce și astăzi se observă — ca o suvenire tristă remasă, de la Grecii bisantini, cu cari a fost în conessiune confesională și mai este și astăzi? — — —

Grecii, de la *Ioanișiu* începând, pururea nisuit a atrage pre Români cătră Constantinopole, și ai face se graviteze cătră răsăritul grecesc, făcându-le Constantinopolul *chiar pune de gravitațiune politic*. Dar au greșit politicii Grecii din *Fanar* căci debilă și fără reson politică e aceea, când un popor vrea se atragă pe altul prin forță și silă, desnaționalisarea și fanaticism religios, cum făceau pravoslavnicii din *Târigrad*. — În loc ca Constantinopolul se

¹ Viêta, operele și ideile lui G. Șincăi. ed: B uresci 1869. conf. Cron lui G. Gabr. Șincăi an. 869 et segg.

fi știut a câștiga inimile Românilor prin o *prudință diplomatică*, — el prin o politică meschină — mai mult instrăinată pre Români, — și când „*Heteria*” celor șapte Greci, conta pre ajutorul românesc, — Românii le răspunse: „*Alt scop avem noi — și alt scop aveți voi!*” Grecii au contat pre ajutorul românesc, căci ei opinau că Românii urgisesc pre Turci — acărora păgânătate era trimbitată de smeriții călugări bisantini. Dar, amar o păți *Ipsilanti*, și amar sau înșelat, când vecheră brațul lui „*Vladimirescul*” ridicat asupra lor?!

Cu atât mai puțin aveau Românii simpatia și considerare față de apusul catolic — încă din timpul regilor *Carol Robert* și *Ludovic I* (1307—1382) când în statutele și decretale acelor Regi, era înferat ritul oriental de superstițios și gentil. Er în „*Tripartit*”: „*Tolerantur pro tempore usque etc.*” Ma, chiar și Summul Pontifice avea idei sinistre despre poporul român cu rit oriental.

Poporul român însă, a stat, cu toate acestea, la el acasă, și nu și-a ales nici un punct de gravitațiune, după dîsa psalmistului: „*Nu sperați în fii boi-rilor, de la cari nu e mântuire!*” Așa a fost poporul român și acesta i-a fost sôrtea! Românismul adevărat creștinismul său trece prin trei epoce, foarte caracteristice și marcante în istoria sa de civilizațiune. Ele sunt: *Epoca grecismului și bisantinismului*, alături cu *epoca slavismului și epoca calvinismului și reformatismului*.

Despre epoca grecismului am vorbit, în acest studiu, de i numai în trecut; am vădit ce rol a jucat în viața poporului român, cu privire la dezvoltarea sa *culturală, socială și politică*. Tot aceea, ce la făcut pre Român se suferă până la mada de la această epocă — a fost *numai și numai* alipirea sa de „*ritul*” acel sublim și majestos, de cât care nu mai este, și pentru care ni-am da astăzi noi și viața, de s'ar cere — deși odinioară, fie iertatul *Protop, Marcu* din Sătmăr, a fost propus Românilor (gr.-cath?) un proiect de un nou rit bisericesc?!...

Epoca slavică este cea mai dăunătoare pentru poporul român în genere, și a fost un rău mare pentru limba sa bisericescă, în carea până în ziua de astăzi se afla cuvinte slavice și apoi prin limba bisericescă — încetățenite și introduse chiar

în limba națională de toate zilele a poporului nostru. — Așa în Ardeal venira Sași și Calvinii și se apucară se face cărți românesce, în locul celor slavice, cum au fost *Hircher, Benkner* și *G. Racoti*. Se știe și aceea că în Alba-Iulia a existat o tipografie românescă făcută de *Gabr. Bethlen* având de gând se tipărească în densa *Biblia Românescă*. Dar acesta tipografie să se fi retăcit și *M. Apafi* demândase Superintendentului reformat, lui *Petru Korácznay* se o cerce. — E probabil că tipografia aceasta se fi perit la a. 1659 când Turcii și Tătarii aprinseră Alba-Iulia și pre Mureșiu în sus, din mânia mare contra lui *G. Racoti*, care se opuse voiei sultanului, de a nu da ajutor polonilor,

În epoca slavismului, nu erau numai cărți bisericesce slavice, ci erau chiar și preoți și Episcopi — după cum se spune, că a fost chiar *Metropolitul Sava Brancoviciu*?... Se vede acesta și din 2 puncte enunciate de *Metropolitul (Episcopul?) Sava* în Sinodul ținut la Alba-Iulia. Așa în pt. I se demândă: *Curventul lui D-zeu, care este mai de lipsă creștinilor, și ne învetaților, ... să se vestescă în limba noastră, românesce!* Er în pt. 8. *Preoții, cari nu se nevoiește cu românie, ci tot cu sîrbie, ... aceia cu un cuvânt să se oprească de popie!*...

Despre epoca calvinismului și reformatismului, ne vom dispensa a scrie mai multe, de cât recomandând celor interesați a citi din multe alte studii făcute asupra acestei epoce, *în ei cu semnă*:

1. „*Cathechismul calvinesc*” de *G. Baritiu*,
2. „*Instituțiunile calvine*” în biserica gr.-cath. de *Dr. Grama*.
3. „*Coresi, scriitoriu sau tipograf?*” de *N. Sulica* în „*Gazeta Transilvaniei*” pro lunile Septembrie și Octombrie,
4. „*Biserica ortodoxă în luptă cu Protestantismul, în special cu Calvinismul în veacul XVII și cele două sinode din Moldova contra Calvinilor*” de „*Episcopul Melchisedec*” studiu de o mare valoare publicat în „*Biserica ortodoxă română*” a. 1900, 1901, 1902.
5. „*Unirea bisericescă a Românilor cu Reformațiunea*” în secolele XVI — XVII. Din Istoria Românilor transilvanii, ms. de *Petru Bod*. Publicațiune în fôia „*Preotul român*”. Nr. 3 și segg a. 1884 de *Dr. Greg. Silasi*.

S. P. Simonu.

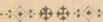
Când te vîd...

Când te vîd, cetind „romane”
Cu pleocele-ți în jos —
Cum 'mî placî, căci singurică
Ești romanul, meu frumos!

Când te vîd, la „poesiă”
Dîmbind rar și-ncetîșor,
Te iubesc, dragă Mariă
Poesiă, și-al meu dor!

Eră când cetescî în ochi-mî
Al inimii mele vrut;
Atunci, ângerule, dulce
Te-aș sorbi într'un sîrut.

Viorescu.

La un bal nocturn — mascat.

— In Carnaval. —

Era in carnaval, la un bal mascat.

Musica intona un „vals fantastic.“

Părechii pătimașe saltau prin sala mare de dans, decorată frumos.

— Ce jucător expert ești — țise o damă ce purta un costum pepita cătră jucătorul ei.

— Chiar din contra frumoșă mea necunoscută, îi respunse el.

— Riști de mine?

— O, nu. Mă jur! Vorbesc sincer.

— Tu vorbești sincer? Nu-ți cred.

— Cu ce pot se-ți dovedesc, ca se te conving?

— Mă tem că ăr mă voiu înșela...

— Ah! cum se înțeleg acesta?

— Nu pot se spui acum... E lung romanul vieții mele.

— Maș simți foarte fericit, dacă vei avea bunătate a mi-l povesti. Eu încă sunt un instrument a sorții fatale.

Musica înceta.

Braț de braț se preumblau prin sala.

— Nui așa, că acumă 'mă vei satisface rugării? țise el.
— Bucurăsă... Am iubit până la nebunie o ființă ingrătă, care n'a fost demnă de iubirea mea.

— Ah! sörtea egal ne-a persecutat.

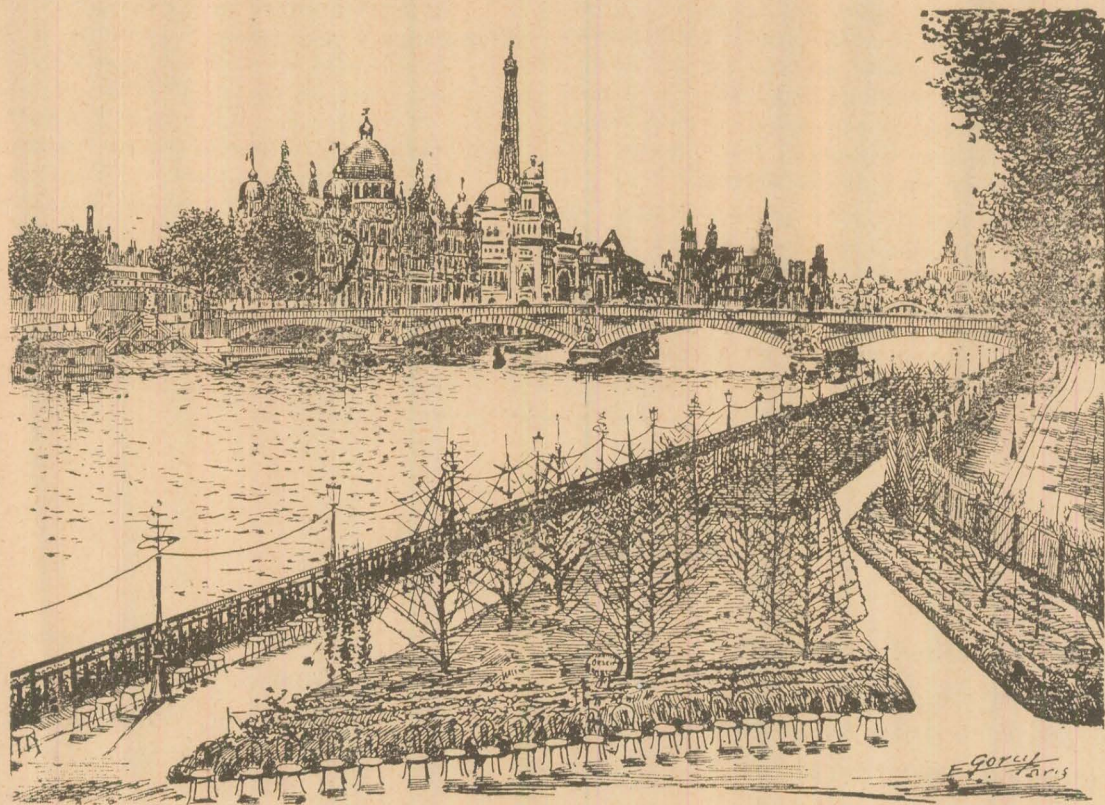
— Ce țicî?

— Și eu frumoșă mea necunoscută, mi-am jertfit vieța, mi-am jertfit viitoriul, pentru o ființă cochetă, ingrătă.

— Ce destin fatal avem ambit. Dar se trec la obiect. La prima întâlnire ce am avut eu el, mi-au declarat amor, jurându-mi că mă iubesc până la nebunie, că numai eu 'l pot face fericit. Vócea lui dulce și blăjină a avut efect, căci inima mea din acel moment, începu se bată, pentru el. După un timp scurt ne am logodit.

— Ah! măritată... Sunt nimicî!

— Acum sum liberă — deja ea ingrabă. In urma pur-

Pe marginea Senei la Paris.

tării dure a fostului meu bărbat, l'am părăsit, și am cerut divorțiu.

— 'Mi redai vieță furumóșă mea Odaliscă. Te rog continuă.

— Am gândit că voiu fi fericită. Amar înse n'am înșelat. Bărbatul meu, după ce 'mă jucă in cărți Zestrea, deveni grob și dur față de mine...

— Mișelul o intrerupse el.

— Ah! când 'mă aduc aminte, cât de mult am suferit, mă îngrozesc... Ce cugeti, nóptea întregă juca cărți, și dimineața, când venea acasă, cu fața înfiorătoare, galbână ca a unui mort, nimicea tot ce îi cădea in cale, mă insulta întrun mod deositoriu...

— Miserabilul! o intrerupsă el din nou.

— Plângeam ziua și nóptea întreagă, mă rugam lui Dumnezeu, ca se 'mă imbunătătescă sörtea nefericită. Pe iubirea mea sinceră, 'l conjuram, ca se abđică de vieței desfrânată, el înse

atunci devenea și mai furios, și ah!... nu... pot... se... țî... spuii...

Abia sfârși.

Vóceai era sacă, fără de nici un timbru.

— Continuă, continuă reula el tragic.

— Mă îngrozesc...

— Te rog, te conjur...

— Dicea că numai eu sunt cauza, îi sunt infidelă, că tractez amor secret... Ce insulta insuportabilă, sermana de mișe, nu făceam nici un paș afară din casă...

— Seumpă necunoscută, ironia sorții egal ne-a fost dușmana. Dacă 'mă vei permite, 'ți voiu spune și eu romanul vieții mele.

— Te rog...

— Iubeam: o copilă, care părea atât de nevinovată și de

simplă. Am gândit că voi fi fericit cu ea. Am luat de soție. Inse și eu mam înșelat. Abia trecu o lună după logodnă, și ea fără de a-mi spune ceva, 'și procura pe contul meu, toaleta și pălărit grozav de scumpe

— Ce risipitoare a putut fi — țise ea.

— Țiua întregă nu lucra nimic. În tot momentul era la ferestra cochetând cu ofițirii, căci din nenorocire visa-avis de locuința noastră era o cafenea. Când lipseam de acasă îi invita la ojină. — Cuget că am spus destul...

— Ce faptă dojenitoare pentru o femeie cu bărbat țise ea de nou.

— Tote rugămintele mele au fost zădarnice. Ea nu lua nimic în considerare. În urmă, dându-i o sumă de bani, de și nu am căpătat cu ea nici o zestre, am fost silit a-o trimite părinților ei, cerând divorțiu.

Cadrilul prim se signalisa.

— Sperez că nu ești angajată? țise el, stringându-i mâna.

— Nu, inse deorece cadrilul nu-l joc bucurasă, 'mi pare foarte rău că te corfez...

— Atunci mergem în cafenea?

Peste câteva momente ocupară loc la o masă, în cafenea.

— Ce pot se procura? se adresa el, cătră în pepita.

— Eu beu șampanie.

— Fărte corect.

După ce șampania li-se servi, el, uitându-se la orologiu țise:

— Nu lipsese mult din 12 ore. Te rog se ne luăm mascele.

— Acésta nu o fac.

— Cât esci de tirană.

— Eu?

— Da, căci mă torturezi.

— Glumesci?

— Serios vorbesc — țise el golind un pahar de șampanie până în fund... Văceai dulce și blăjina, ca a unei pri-vighetore ma fermecat... Voesc se ved acei ochi, ce par a fi ângeresci, se ved aceea gurița mică, cu buzele ei roșii, ca căp-

șunele, se ved acei dinți albi ca criștalul, se ved aceea față răpitoare, frumósă ca o rosă îmbobocită, se ved acele sprincene, rotunde ca orizontul ceriului, se ved acel păr, môle ca mătasa... Nu, nu mai resista, nu-mi denega justa rugare, nu aduce sentința de mörte asupra mea, căci te iubesc, te iubesc până la nebunie.

— Mă iubesci fără de a-mi fi vedut fața? țise ea cu modestie.

— Da, te iubesc, 'ți jur. Văcea-ți divină, cu care natura te-a inzestrat, m'a fermecat, mia luat mințile. Ah! spunem, spunem inger adorat, că și tu mă iubesci...

— O simțire necunoscută circulează în mine... Inimamă bate într'un mod necunoscut... Nu știu e numai un vis înșelătoriu ce aud?

— Nu e vis — țise el, luându-i mâna și stringând'o cu foc o acoperi cu sărutări ferbinți, pline de aur.

— Dacă intradever nu e vis, allă, că și eu te iubesc, continuă ea.

— Ah! nu afflu cuvinte se-ți spui cât sunt de fericit... Ér acum mascele jos... 'Mi permiți?

— Șci cum? Ambii te luăm deodată. Eu pe a ta, tu pe a mea.

— O! dómne, se nu înnebunesc de atâta fericire. —

După ce-și luară mascele, ca tresniți se uitau unul la altul.

— Miserabilo! țise el furios.

— Miserabile! Continua ea și mai furiósă.

.....
Musica întona un vals fantastic.

Părechii pătimașe saltau prin sala mare de dans, decorată frumos.

Ei încă dansau.

Nu se uitau unul la altul.

— Ce absurditate!... Infama, după dece ani se o revéd, și încă se-i declar amor — țise el cu amărăciune.

— Ce fatalitate!... Nam cugetat că ne vom mai revedea. Mișelul iam spus că 'l iubesc — țise ea cu ură. —

Alex. Țințariu.

Doru meu.

Mie dor, se te-ntălnesc, mergând

La apă cu cofița, —

Ér eu se-ți sărut oftând,

Obrazi și gurița!...

Mi-e dor se te cuprind în braț

La crucea de cărări; —

Și se mă perd în un nesăț

De dulci îmbrățișări.

Mi-e dor, mie dor și ér mie dor,

Se-ajung, ce eu aș vrea:

Se-ți țic, „muiere“ și odor!

Se-ți țic soția mea!

Viorescu.

Amintiri din Basarabia.

Ce zurbăgie 'mî pare lumea asta!... Ah!... Dómnne!... Când mă gândesc la viața unui om; ea nu-e decât o luptă?... O luptă pentru existență, o luptă miselnică, căci omul luptă în continuu, pentru a-și câștiga cele necesare vieții... Cu toate acestea, natura, nu l'a lăsat liber, de-a se conduce singur; adică fie-care popor după ideile sale. *Ađi e liber, mîne subjugat de statul doritor de-aș mări hotarêle și de-a 'nghiiți pe cele mai mici popóre*... Dîcînd: că trăiește la voia întîmplărei, ne sciînd că mai trăiește pe pămînt. Prin urmare, ar trebui supusă, trebuie se fie prefăcuți în sclavi, pentru ai putea exila, în S. și de-a putea se-și populeze deșerturile vaste ale Rușiei; ăr în locul lor, se aducă pe alții, care sunt deja ruși picați de-și la început au făcut parte din, cine scie ce popor?... 'Mî aduc aminte adeca vîrsta de șase ani... acești muscali m'au luat aprópe, fără scirea mamei, ei mai mult m'au răpit de la sinul ei, unde am stat cele mai fericite clipe. În August, am fost împreună la primăria comunei H... fiind-că nea incunoscințat D-l primar; aci se afla, învățătorul, preotul și căți-va cetățeni, toți erau Ruși.

— Tata, e întreat, ce vîrste are fiul D-tale?...

— Le rîspunde... 6 ani... dar bine, mîi tálhariule!... 6 ani? tot de șase... acum tot de șase, când mai este de șapte?... — Tu veđi bine, că ți-am făcut pe voia ta... l'am lăsat pînă la acéstă vîrstă; apoi, de... nu mai merge, prea am călcat legile țerei; ne-e frică se nu ne pomenim pe la Siberia „Patria Românilor din Basarabia...”

— D-lor; dar pe D-vóstră, cine îndresnesce, se vî exileze acolo?...

— Ce ai đis?...

— Nu te 'ntinde mult la vorbă... căci de loc îți facem un proces, de nesupunere legilor și numai decăt, vei fi trimis la „Siberia” în acele pustiuri... unde sêlbaticii, aceia... te vor mîncea de viu!...

— Am stat afar' și am ascultat, convorbirea... ce rîi sunt... Totul s'a sfârșit: vei merge acasă: vei spune femeii, vei spune copilului; că Impêratul a hotărît să'l facă, un om învățat, pentru poporul Rus... la școlă, va fi întreținut de stat, prin urmare tu nu vei avea nici'o grijă, fii liniștit: Băietul va avea totul necesar pentru școlă... și pentru existență...

— Bietul om! plecă, acasă... istorisesc copilului din nou și suspină: El nu scia nimic: Ce judecă el?!!! credea, că acolo va fi tot lângă sinul mamei sale... Din când, în când repeta și el: lasă... lasă-mă, tată! că eu nu mă voi face Rus... nu-mi voi uita limba strămoșescă, nu mă voi uita închina la Ruși — ei mă voiu închina la cea mai sf. icónă, la aeea, la care, mama m'a pus de am sărutat'o... Dumineca trecută în biserică: *La Isus Christos* il voi ruga în orî și ce moment se-mi ajute!... În tot timpul, mă voiu gândi la D-ta și la frățiorii ceji mai mici; din când, în când voiu trimite pe mama pe la D-vóstră...

— Hei! copil, ce visătoriu ești?... Și tatăl începu a plînge ascundîndu-și ochii; lacrimile il năpădiră și fața îi era udă; ăr el fără nici'o grijă, îi đise: *Parcă nu ai inimă de Român, ce ești?*... — Eu nu mă duc, ca se nu mai viu vre-odată pe aici, din contră... când mi-o fi dor de D-ta fuga, voi veni de-a colo... anume se te vîd. La aceste vorbe, tatăl începu a plînge și mai tare, copilul tot nepăsător! Ce scia el de Moscova. Totuș micuțul, din đî în đî era mai vesel ca 'ntrecut; li se părea părinților un inger ascultător... nu se mai certa cu frățiorii sîi: înainte de-a se juca, ei se sêrutau... Ce iubire frățescă... ah încurînd, are să se despartă...

— Nu mai lipsea de-acasă nici un moment fără scirea părinților sîi, când lipsea, nu'l găsea de căt pe la, Mărióra, fca vecinului sîu, pe la amicii, carî erau înscriși pentru școlă Moscovită... Acum totul i se pare mai frumos: jocurile cu copii și cu fetele de sama sa, ar fi vrut se nu se mai termine nici odată!...

Ar fi vrut, se stea đile întregi, se nu se mai despartă de amicii copilăriei sale!... Totul i se pare încântător!... pădurea, Zăvoiu de la móră, unde privighitóra intona cele mai melodióse cantece ale primăverei, făcându-l de-a tatea orî s'o

asculte; murmurul Prutului, sălcile pletóse, acum erau pentru micul Ionel, ce va minunat: Cu cea mai mare plăcere la ve nirea sa povestesc tatălui sîu, de cele petreceri cu amicii sîi și de farmecul naturei!...

— Tatăl scóse un suspin adênc!...

— Ce sei faci micuțele?... natura le 'nzestrăză pe tóte, le dá cele trebuincióse împodobindu-le din đî în đî: așa și pe tine draguțul meu!... „D-đeu se te conducă pe calea cea bună și se te ferescă de tóte relele, ce-ți vor eși înainte...” D-đeu se le înlătore pe tóte și se-ți ajute.

— „Mama nu scia nimic: peste câte-va đile se auđi vorbindu-se prin sat, că vor veni nisece consuli Ruși, ca se adune pe toți copii, înscriși la școlă, și ai împărți pe la câteva orașe din Rusia; ăr cei din satul H... „vor viețui toți împreună la Moscova...”

— Mama spuse cele auđite tatei; nu đise nici un cuvînt: inse de-odată lacrimile il năpădiră și începu a plînge, mama, desperată, mă luă în brațe, mă sărută și stringându-mă la sinul sîu repetă nisece vorbe pe care eu nu le mai țiu minte; de odată cađu cu mine jos sermana!... mamă!!... leșinase; dar eu rideam, credeam, că se jócă cu mine... li las bocindu-se și plec se mai imi vîd amicii copilăriei mele: sara veniu tărđiu, m'ascepta cu masa gata Când intra în casă, le dau „*Bună sara*...” mă sărută pe rînd și șed la masa între dênșii; frății ceialalți strigau: pe ei de ce nu-i sărută?... Ce!... numai pe mine; cine sunt eu?... și începu a plînge...

În sfârșit óra se apropie; cu tóte că m'am culcat sara tărđiu, mă scol de diminetă, imi dau ceva se mînce, le sărutai mîna și plec iarăși prin sat apoi pe la móră. M'am întălnit cu toți amicii, ne jucărăm puțin; ăr după o paușă, ne sărutarăm cu voluptate de iubire, luându-ne „bună điaa...” ne vom re-vedea după orele 10. Sosesc un tren, mașina de-departe scóte un șoer lung și inăbușit, vine-n gară: după ea erau vre'o 20 de vagóne, mă uit la ele, o mulțime de copii pe la ferestrele lor, plîngeau privind la lume și mai ales la cei de pe peronu gării. Sermani!!... mulți repetau suspinând, c'o vóce tremurîndă: ah!! Dómnne!!... Dómnne!!... unde vor se ne ducă. — Mai priveșc încodată și vîd, că mamele lor lipsesc; acum vîd că m'am înșelat amarnic!... plec cătră casă se spun tatei mama, era la bucatărie; tata-mi đise: se nu-i spuă nimic, căc e așa de slabă în căt póte se leșine iarăși. Trenul plecă din comuna H... la patra óre sara; în acest timp, așa de scurt eu mă jucăiu cu frățiorii și cu surorile mele, mă sărutam din când în când, și îi sfătuiam:

„Fiți ascultători, iubiți-vă, ca nescce frăți.”

Sperarea, ce se născuse în sufletul meu, că va merge se mama, acum s'a sdrobotit. Nu sciu, ce-oi mai fi lucrat pînă la óra de despărțire?... dar când am aflat, m'am bocit și eu des-tul... totul a fost înzedar!...

Óra plecării, se apropie din ce, în ce; un sunet de clopot s'aude; anunță sosirea unui tren de la nord și după sosire sa în gară, trebuie se plecăm peste-o óră.

Frății mei, simțiră, că ne vom despărți și după ce-i îmbrățișai de mai multe orî, îi sărutai, ah! ultima sărutare fu, c începurăm toți a plînge. O tristă mahnire mi-a coperea sufletul meu sdrobotit, mai ales, că lăsam frății și amicii mei de-dinióră și mă gîndeam la cei din Moscova, cum trebuie se fac pretinți?... Totul, fu gata, mașina șoeră, parcă sunt lacrim de drum, numai ostenesce, ce putere mare are?... În ace moment fatal mă gîndeam la D-đeu, repetând vorbele „*D-đeul ajută-mi*...” Sărutai mîna părinților, mă sêrutară și ei pe mir și începură a plînge; ca și când aș fi murit!... Mă suiu tren, un vagon cu zebrele de fer, ca la cei mai mari crimina sau, cine scie ce arestant aș fi fost eu, cu conșcolarii mei?... Nu puteam se mai vîd pe nimeni. Din nou se aude șueru mașina-mi pare, că se mișcă 'ncetul cu 'ncetul, pînă iș ic sborul obișnuit: la o cotitură, voiu se mai priveșc odată satul ce folos!... nimic nu se mai vedea, decăt gara, și mulțime de lume, pe care'o lăsasem pe peronul gării, mă gîndeam

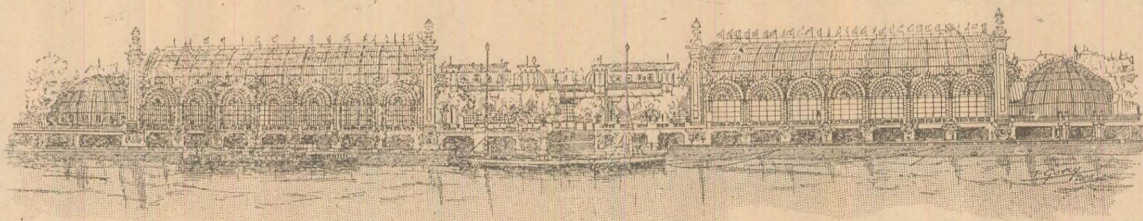
póte se fie și ai mei o acolo?... Indată scot o batistă roșie din buzunar și încep a flutura cu ea în dreapta și în stînga, cei cari mă priveau și fiind departe... departe de mine, luară și ei exemplul meu. Aste fluturări de batistă, au fost ultimele mele vorbe cu părinții și cu cei din satul meu natal care, erau zdrobiți de durerile despărțirii. La 12 ore, mașina, sbură prin deșerturile Rusiei, ér eu departe... departe de-ai mei, mă gândeam la cele mai fericite zile din copilăria mea!... Acum ajuns printre străini, gândurile triste mă sugrumau și sufletul mă dóre amaric fiind segetat de tirania rusescă!...

— Sunt 2 zile de drum amicilor!... și n'am ajuns încă la locul hotărît de acesti despoti, cari vor se ne 'nghită limba... „vor, se ne facă Ruși...” Ah! Dómnne de ce nu se mai întore acle vremuri?!... Vremuri, ascunse în noianurile 'ntunerecului, sunt uitate de-atâtea sece. Unii de prin satele, marginașe, satului meu, iată-i acuși se dau jos pe la gări; aci îi sprijonă gardă de soldați Ruși îi iea 'n mijloc și merg cu ei spre oraș, îi vèd plângend și uitându-se 'napoi. Ce triști mai sunt?... Ah! Dómnne! parcă ar fi sosit timpul morților să se întórea de la grópă!... Dar limba Română? — — Nu se mai aude de loc... numai limba Rusă; limba noastră e desprețuită cu totul, nu se mai vorbește de cât, de convoiul tinerimei, cari peste, câțva ani vor deveni Ruși... „După o pauză de 20 minute plecarém și noi și după 4 ore, iată-ne 'n gara Moscovei: garda ne privesce, ne iea și ne duce spre oraș... La intrarea noastră în oraș o mulțime de copii R. ne eșiră înainte; toți erau roșii la față, ca cele mai frumoșe rose, nu sciau, care e cauza cu ei începură se facă o mulțime de gesturi tiranice, arătându-ne spre

răsărit o casă 'nvalită, care er: acoperită cu țiglă negrită de plóia atător vécură, ce s'au seurs până acum!... Apucarăm la dreapta, pe un bulevard umbrît de nisce pomi bătrâni care-și impreunaseră ramurile gârbovite, mi se păreau că rup; rup din când, în când se auđea un scărțait jalnic, produs de vènt, care bătea așa de 'ngrozitor, încât arborii se plecau la drépta și la stînga, parcă stau gata să se iea la luptă... Incetul, cu 'ncetul, iată-ne la porțile casei noastre unde Rusul își pusese gândul se ne pregătescă viitorul nostru; care este atât de periculos pentru noi încât ne 'nghite, curènd... O curte de zid, înaltă înfășura casele: ér pe ici colo! o mulțime de tei, salcani, ciresi, ulmi și plopi, cari își înalțau vérfurile trufașe în sus; ér peste ele, rosteau în sbor o mulțime de paseri, cari-mi erau cu totul necunoscute, din cauza depărtării. Intrarém în lăuntru iarăși o mulțime de pomi stufoși, cari aruncau o umbră uriașă; ér din distanță, îndinstanță, câte-o canapea, pe fie-are se afla scris, numele băieților, cari fuseseră conduși de tirania barbară, de-ai face se uite totul și de-ai preface în Ruși. Ce souvenir! trist!... O mulțime de strade mici pe sub pomi, mergeau până la ușă: de unde se vèdu îndată eșind un om bătrân, c'o barbă uriașă, și nisce plete de păr, cari erau date de la frunte spre ceafă: o mulțime de profesori; născie figurii de ómeni fòrte 'nfiorătoare pentru mine; ei urmau pe director paș cu paș. Mă gândeam: de acum încolo, ei vor fi pentru mine instructori cei mai tirani, căci ei mă vor face se uit totul...

Sara se apropie...

I. Țigărean.

Palatul Horticulturii la Exponiția din Paris.

Cum se prind ginerii.

— Schiță de petrecere. —

Vinul de colórea gravatului strălucea în pocale, în pipe ardea un tutun aromatic și totuși, D-deu scie pentrue, nu ne simțeam bine.

Se înțelege, dealtădată D-l Cristache, așa între pocale, afla celea mai reușite anecdote, dar acum era într'o dispoziția de tot melancolică. Trebuia se-i scoți cu cleștele vorba din gură. Câte-odată arunca numai câte-o reflecție rece, plină de amărăciune:

— Nu plătesce lumea asta o ceapă degerată!

— Omul sărac e al doilea drac!

— Toți sunt mișei!

Noi doi totuși facem excepțiune! îi dăseu zîmbind.

— Am vorbit despre tineri! Despre ficiori! Toți is mișei! Toți tâlhari!

Mănios goli un pahar de vin, ca și când ar fi voit se-și îneca necazul. Apoi continua în ton mai liniscit.

— Scii căți flămânđi umblă în casa mea. Țin tinerimea întregului oraș; casa mea e un adevărat restaurant, despre fete dic că's drăguțe și plăcute, mulțimea de perde-vară le face curte nesfârșit, le jócă de neînchipuit, trimiț flori peste flori, serenări (asta mai merge), dar... dar de căsătorii nici vorbă!

Înbătrănesc tóte trei pe capul meu! Nu-i scandal? Imi prăpădesc tot, fără ce se-mi iee barem o față de nevestă! Asta totuși e obrăznicie! Nu e așa pretine?

— Hm, bătrănule, în ziua de adî e greu se te măriți fără zestre! De ai avea bani cât de puțin! Sau barém se credă că ai!

— Mă! Strigă D-l Cristache voios, am o idee!

— S'auđim!

— Fetele se vor mărita!

— Dacă le vor lua, la tótă întimplarea.

— Le vor lua! Și ție ț'o pot mulțami!

Mi-ai făcut lumină în ereri. Li fac se creadă că sum bogat! Li prind! Un plan sublim!

În general nu l'am ținut sublim de loc. Pentrucă ómeni nu cred așa ușor. Mai ales cei ce voiesc să se căsătorescă Sunt vulpi și rete D-lor!

— Eu voi fi și mai șiret! Ca și când mi-ar fi în mână cei trei gineri! „*Tout le trois!*” Joc sigur.

Am zîmbit vèđind entuziasmul D-lui Cristache și tot planul nu l'am luat în serios. Precum nu l'au luat nici fetele în serios, la 'nceput!

— Se faci se creadă, Tată că D-ta ești bogat? E greu! Durete toți sciu, toți sunt în curat cu starea noastră materială. Salariul D-tale e un secret public și de altundeva de unde ai căștiga bani?

— *Vè veți mărita!* Punctum!!! Totul trebuie făcut numai cu minte drăguțelor.

Drăguțele șopoteau între ele și sau unit toate în aceea, că: Tata începe aș perde mintea.

— Dar ve-ți ști voi ținea secretul?

— Ca mormântul.

— Atunci ascultați!

Fetele pôte au aflat de bun planul fiindcă între risete voioșe, îl îmbrățișau, îl sărutau de abia stăpânându-și bucuria.

— Tată dragă! Ești cel mai cu minte tată de pe întreg rotogolul pământului!

— Măne mă duc la notariul public! S'a și dus. Notariul public, care în parantez fie dîș, era falnic de minciunî și de vorbe gôle în orașelul acela, — îl ascultă pe D-l Cristache cu cea mai mare mirare.

— Mă, Cristache, vrei se-ți faci testamentul? Vorbesci serios? Dar pentru D-deu, cum vrei tu se faci testament, dór...

— Dór afară de salar n'ai nimic. Așa e că asta ai vrut s'o dîci? întrebă D-l Cristache surîzînd.

— Așa dîse D-l notariu turburat.

— Cu toate acestea am despre ce face testament. Dar știu mie nu-mî place se mă fălesc. Apoi ți și spre greutate, dacă știu ômeni că ai banî! Dar în urmă trebuie se te gîndesci și la mórte. Ascultă numai te rog...

Domnul Cristache scósă din busunar o hârtie și începu se cetească.

— 50 de acțiî per 200 fiorinî dela fabrica de întăreală din Fiume. N-ri 81150—81200. Dela Cassa de păstrare „Carpatină” 10 acțiî... și așa mai departe.

Notariul public rămasă mut de mirare.

— Tu așa stai? Ne mai auđit! De nime!

— Șciî, am făcut o speculație bunîcică la bursă!

— Și de ce se faci testament? Poți împărți acțiile și așa. D-l Cristache se lovi peste frunte.

— Veđi la asta nicî nu m'am gîndit! Cum își perde omul capu, când îl ajunge puțin noroc.

„Buciumul” local, în numărul din urmă, publică la locul prins între noutăți, că pre D-l Cristache cetățean de frunte al orașului l'a ajuns un noroc ne mai auđit... Folosindu-se înțelepțesce de stările financiare a cástigat o avere aprôpe de un milion...

Notariul public în aceeași dîi diminéta alergă cu fața îngrijată la D-l Cristache:

— Jur, că nam spus numai nevestei mele.

D-l Cristache îl dojeni blând, apoi îi arată dechiarățiunea, pe care o și trimise foîi, în care desminte scirea publicată despre el.

— Nu mă pot espune, ca se mă omóră pentru câteva sute de fiorinî.

După o lună s'a prezentat primul pețitor. Apoi frumos, pe rënd, al doilea și al treilea.

D-l Cristache le-a spus la toți:

— Eu nu pot da fetiî mele nimic! Nicî dîc că după mórte nu veți erezi ceva, dar acum nimic: —

Tineriî au declarat sêrbătoreșce, că lor le trebuie domnișorele; nu reflectéză la zestre.

— Dóră, dóră îl va lovi pe bătrân binefăcătorea gută dîceau în sine și atunci vom avea banî.

Guta binefăcătore întârđie mereu cu toate că gineriî beau desperați cu bătrânul, că dóră, dóră se va întimpla ceva.

Numai cât D-l Cristache e tare și astăđi și: Fetele sau măritat, punctum!...

Trad. de Porumbel.

SCIRI MĚRUNTE.

Cursurile pentru ucenici în București se vor începe la 15 Octomvrie ôra 8 sara și se vor continua în fie-care Lunî, Marți și Vinerî între ôrele 8—10 sara.

— **Vifore pe mare.** Pe Marea-de-nord s'a prăpădit în sêptemăna trecută, când cu viforul, care a ținut câteva dîle, 40 de corăbiî. Chiar și în portul dela Hamburg au naufragiat 13.

Bateria monetelor. Până acum s'au bătut 3 mil. 840.630 bucăți de 5 cor., 60 mil. de 1 cor., 54 mil. piese de 20 banî, 72 mil., piese de 10 banî. 26 mîl. 399 693 piese de 2 banî 59 mil. 409.443 piese de un ban.

Atentat asupra unui preot În 23 Octomvrie s'a întimplat un atentat în catedrala Sf. Ștefan din Viena. Un preot slugea tocmai la altar, când de-odată un domn s'a aruncat asupra lui și a început sê-l sugrume. Atentatorul era profesorul pensionar, Dr. Arndt, care suferă de mânia persecuției. Cu mare greutate au putut ômeniî din biserică sê-l scapa pe preot din mâinile nebunului.

Postă cu vapor. De câte-va dîle trei furgône cu vapori (marî automobile) sunt întrăbuințate de cătră direcțiunea postelor pentru adunarea în Paris a scrisorilor din cutiî. Incurënd tot, serviciul se face va cu asemenea automobile.

Deslegări de gâciturî.

Gâcitura de șach de Aneta Vlas din numărul trecut e:

Rămăi dară sănătôsă,

Îți dîc și mă duc.

Adio a mea frumoșă,

De dor mă usuc.

Gândesce dar la mine,

Și nu mă uita!

Căci eu vai penru tine

În veți voiu ofta!

Tu pleci de lângă mine,

Te smulgi din al meu brat

Când eu de lângă tine,

Nu pot se mă despart.

Adio, dar iubite!

Te rog nu mă uita!

Adio al meu dorite!

Că-ți jur voiu fi a ta!

A deslegato bine: Dòmnele și D-șorele: Lucretia Mathe Chirales; Roza Lobonțiu, Alba-Iulia; Turcsa, Mimi Câmpian Gherla; Emilia și și Alesandrina Nicolescu, Mesterhára; Aurelia Tămaș, Erdöd.

Domniî: Th. A. Bogdan inv. Bistrița; Ioan Pampu inv. Alba-Iulia; Ioan Micu inv. Dragomérfalva; Nic. Coroiu Ponoranul preot, Ponorol; Aurel B. Gajia stud. filosof, Clușiu; Simeon Câmpian Gherla.

POSTA * * *

* * * REDACȚIUNEI.

D-le care te-ai mutat sub nr. 19 în Brașov te rugăm se ne scrii și numele deôrece ai uitat se te subscrii și nu-ți putem satisface cererei.

Domniî abonenți cari încă nu și-au achitat abonamentul pe semestul II, precum și Domniî restanțieri de pe semestrul I, sunt rugați se binevoiască cu întôrcerea postei a și-l achita.